

Vi kunne naturligvis som et Mindretal i Udvalget kun opstille vort Krav som et Princip. Vi erkende, at hvis Tingets Flertal vedtager Ændringsforslaget under Nr. 25, maa der mellem 2den og 3die Behandling finde ny Overvejelser Sted og stilles Forslag, der udføre det i Detailler, og det vil vanskeligt kunne gøres uden Administrationens Medhjælp og vil maaske ogsaa medføre, at Højesteret udvides, men saa maa man tage Konsekvenserne deraf, og jeg kan ikke indse, at der i og for sig er noget til Hinder derfor.

Hvis dette Ændringsforslag under Nr. 25 om, at Højesteret bliver Appellinstans ogsaa for militære Sager, forkastes, ja, saa ville vi naturligvis stemme for det Forslag, der stilles af Udvalget angaaende Ligevægt mellem det militære og det civile Element i Overkrisretten, men saa have vi dog nogle subsidiære Ændringsforslag dertil. Jeg har allerede nævnt det ene, det nævnte jeg straks til Indledning. Det er Ændringsforslaget under Nr. 27 om, at der i Sager, i hvilke en Underofficer eller en menig er tiltalt, indtræder i Overkrisretten en Stabssergent eller en Overbaadsmand i Stedet for en af Officererne. Jeg har allerede motiveret dette Krav, som der vistnok er en stærk Stemning for omkring i Underofficerskredsene. Det er ikke blot honnet Ambition, man vil tilfredsstille ved at vedtage dette Ændringsforslag, det er et sagligt berettiget Krav fra Underofficersstandens Side.

Dernæst stille vi under Nr. 28 et mindre, subsidiært Ændringsforslag, der yderligere understreger og udvider det, som Udvalget tilstræber ved sine Ændringsforslag, som ogsaa vi deltagte i, nemlig at denne Overkrisret bliver saa stabil som mulig, at man kommer bort fra den Fare, der efter Regeringens Forslag vil være for, at man kunde udnævne Dommere ad hoc, at man i en vis Situation kunde beskikke Dommere, om hvilke man i Forvejen kunde mene, at de netop vare tjenlige til at faa den Dom frem, som man i det givne Øjeblik vilde have frem. Det gælder om, at Domstolene altid ere stabile, at Dommerne ere uafhængige. Det søger ogsaa Udvalget og dets Flertal at faa frem, dog efter vor Mening ikke i tilstrækkelig Grad, og vi foreslaa derfor under Nr. 28, at man paa Forhaand bestemmer de Højesteretsdommere, der skulle have Sæde i Overkrisretten. Vi have foreslaaet den næstyoungste og den tredieyoungste efter Anciennet. Den yngste er, som bekendt, stærkt overbebyrdet,

idet det er den yngste Højesteretsdommer, der begynder Voteringen.

Saa foreslaa vi endelig under Nr. 42, at den sidste Paragraf i Lovforslaget udgaaer. Det er den Paragraf, der gaar ud paa, at disse Forbedringer i den militære Retspleje ikke kunne finde Anvendelse paa Standretter. Vi mene, de bør finde Anvendelse paa Standretter. Standret er overhovedet en mærkelig Ting, men hvis almindelige, ogsaa militære Retsregler ikke skulle kunne finde Anvendelse paa en Standret, saa er en Standret slet ikke nogen Ret, det er en rent vilkaarlig Handling. Vi se ikke, hvorfor man ikke ogsaa, saa længe man overhovedet har denne mærkelige Ting, der hedder Standret, kan anvende de Forbedringer med Hensyn til Retspleje, som her er Tale om, derpaa.

Dermed har jeg i Hovedsagen motiveret de væsentlige af vore Ændringsforslag. Der er endnu enkelte mindre af særlig juridisk Betydning, som jeg tænker, at det juridiske Medlem af Mindretallet, det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) vil dvæle ved.

Naar man mod at udvide Lovforslaget, som der her er Tale om, indvender, at det vil gøre Lovforslaget uigennemførligt eller i hvert Fald sætte det i Fare, skal jeg svare, at det kan ingen vide paa Forhaand. Ingen kender i dette Øjeblik Landstingets Stilling. Flertallet har faktisk foretaget Udvidelser ud over, hvad den højtærede Forsvarsminister ved 1ste Behandling mente var muligt at gennemføre. Hvorfor ikke gaa et Skridt videre? Først naar vi have set Landstingets Stilling, kende vi Landstingets Stilling. Jeg vilde anse det for en stor Fare, om vi hernede mere og mere paa Forhaand skulde indrette vore Krav og Ønsker efter den Stemning, vi maatte formode findes i det andet Ting. Vi have set de mærkeligste Ting i saa Henseende. Man er hidtil altid gaaet ud fra, at det andet Ting holdt stærkt paa den privilegerede Valgret, og dette Ting har i Valgretssagen paa Forhaand imødekommet dets Ønsker, og saa begynder man pludselig i det andet Ting fra visse Sider at slippe dette Krav. Man skal aldrig paa Forhaand gaa ud fra, at de ere saa forfærdelig reaktionære deroppe. Lad os i hvert Fald prøve det! Skulde det vise sig, at det andet Ting var noget mere frisindet, end man her mente, saa er det godt, og skulde det staa fast, saa kommer Sagen jo tilbage hertil, og saa kan man altid overveje, hvorvidt man vil fastholde sin Stilling